Година II. София, Сѫбота 13-й Май 1906 год. Брой 9.

Абонамента на вѣстника е: За България, Сърбия и Македония годишно лева . . 2.—
За странство . . 2.50

Стопанинъ-издатель:
Иванъ К. Божиновъ

ДЕБЪРЪ

— ИЗЛИЗА 2 ПѫТИ ВЪ МѢСЕЦА —

Дописки, както и всички други материали за в. „ДЕБЪРЪ“, се изпращатъ до редакцията на в. „Дебъръ“ въ София, улица „Алабинска“ № 54.
Ржкописи и др. т. материали не се повръщатъ.

Умрѣ ли Янковъ?

Грозната вѣсть за смьртьта на Янкова потрѣсе всички ония на които бѣше мила бѫднината на българското плѣме. Злорадно съжаляваха и ония, които неможеха да кажатъ, че Янковъ е човѣка отъ тѣхното плѣме, въ нашитѣ балкани.

Е! умрѣ ли Янковъ?

Всичкитѣ приятели ще кажатъ: Богъ да го прости, покоси го рана смърть. Той трѣбваше да се радва на нашата свобода като полковникъ, а може би и като генералъ, защото той съ своята способность и кариера щеше да бѫде такъвъ. Глупаво е днесъ да се мрѣ въ едно глухо село като Влахи; можеше единъ день да бѫде полѣзенъ за България, както бѣше на Шипка и на Сливница. А знаемъ ли ние, че скоро не ще ни бѫдатъ потрѣбни такива юнаци, когато България ще воюва на балканитѣ за запазванието своята кожа, отъ вѣроломнитѣ близосѣдци.

Разбира се че незнаеме, но чувствуваме, че скоро ще ни е тѣсно въ София, защото ние сме трънъ въ очитѣ на сърби гърци и турци подъ чието покровителство се обръща най славната область Македония на гробница.

Но щомъ е тъй, то защо отиде Янковъ да мрѣ, за нищо и никакво когато утрѣ щеше да ни трѣбва.....

Тъй мислимъ ний, благоразумнитѣ, що глѣдаме да правиме кефъ, когато Македония се е обърнала на Адъ за нашитѣ братя и сестри, когато отъ нашата народность правятъ пастърма, ние казваме благоразумно: не е врѣме, какво ще кажатъ Сърбия и Ромѫния. Ние се задоволяваме да глѣдаме паради, тържества, салтанатлии генерали съ шпори и декорации, ний обичаме да глѣдаме какъ се взима или както казва „Миръ“ — какъ се краде българската пара въ името на Македония отъ военнитѣ отъ една страна, а отъ друга какъ се унищожава една класическа область завѣщана отъ дѣдитѣ ни, както е Македония. Ние си правимъ смѣтката, разбира се, кожата да ни е здрава, че инъкъ на какво ще станемъ. Ние може да си служимъ съ македонското дѣло хемъ да плашимъ неприяаелитѣ на България, хемъ да печелимъ признания, корони, власть и пр., но когато нашитѣ неприятели унищожаватъ Македония за да си отмѫстятъ на България, тогава казваме трѣбва благоразумие и тактъ. Защо? Защото не сме били готови да воюваме, защото не е имало още лимонтузу, върви за опинки? Военитѣ доставки се назначаватъ за бързи срокове, за да може де се плаши Турция. Хазната плаща, богато и прѣбогато, като напримѣръ за раница отъ 6 на 12 л., за патронъ отъ 6 ст. на 12 за, за . . л. и много за . . . Резултати, каса праздна, доставки лошокачествени и никакви, а Македония въ чието име се обира послѣдната пара на българина продължава да се обръща на салхана и пепелище отъ турци, отъ гърци и отъ сърби, безъ да има кой да се застѫпи за нея.

Полковникъ А Янковъ, роденъ и отглѣданъ въ оная славна и дивна страна, можеше ли да глѣда какъ блюдолисци истощаватъ соковетѣ на България и какъ неговото мило отечество се обръща напусто пепелище? Можеше ли като честенъ войнъ да гледа хладнокървно, когато изроденитѣ гърци, колятъ неговото родно село загоричани? Ако българ. управници можеха да понесѫтъ срамѫтъ лѣпнѫтъ намъ въ загоричане, то той неможеше. Той рискува титли, високи заплати, рискува своето семейство и отиде да сложи своята заслужила глава за своете отечество и я сложи.

Въ тѫзи нравствена и морална развала въ която се намираме ние днесъ, неговата смърть е една пѫтеводителна звѣзда за всички непокварени и неразвалени отъ отвратителния материализъмъ, подлизурство и експлоатация съ народнитѣ бѣдствия и нещастия.

Умрѣ Янковъ безмълвно въ село Влахи за да живѣе вѣчно въ нашитѣ сърдца и да ни показва нашия дългъ спрямо отечеството и родината.

Да, живъ е той, той оживѣ на вѣчни врѣмена. Поклонъ прѣдъ неговия ликъ.

И. К. Б.
